

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

ENVELLIR ÉS ATRACTIU

Resulta que envellir i viure en zones amb molta població gran, a on les edats són més que madures, ho sigui, a on predomina gent de la tercera edat, és i serà una benedicció. Ho vaig sentir dir a la deixeble de qui va establir la denominació de «tercer món» per primera vegada, l'eminent i emèrita professora Anna Cabré, premi Sant Jordi, doctora en demografia i considerada una autoritat mundial en la matèria. És una d'aquelles persones que tan bon punt deixen anar un parell de frases a un auditori hipnotitzen a tothom, i s'ha d'escollir entre deixar-se anar o prendre notes, perquè les dues coses no són possibles. A més a més, ella em va donar unes xifres que reafirmen, malgrat les prevencions de molts, que les migracions humanes sempre acaben sent positives tant per als que arriben com per als que les reben. Sense, el

milió i pocs catalans que érem a principis del segle XX, el 1980 hauríem sigut menys de tres milions per contrast dels sis que vàrem acabar sent. I tot plegat, consolidat amb les darreres onades fins als set i mig actuals. O sigui, que la demografia acadèmica ens indica que, ni socialment, ni econòmicament ni en res, seríem el que som sense els (a vegades) estigmatitzats immigrants de les diferents onades que han anat fent cap aquí. I entre altres sorprenents delícies, va explicar que no ens hem de creure cegament les dades sobre moviments de població. Ella demostra que les nacions i els llocs més desitjats per viure del món són aquells a on la mitjana d'edat és molt alta: Escandinàvia, Miami o Catalunya. O sigui, que no estem tan malament. A més, es controla la població a partir de l'empadronament i aquest sistema ha caducat i distorsiona. Moltes persones viuen en dife-

rents llocs a la vegada, canvien freqüentment de residència, alternen estades, tenen segones residències, es mouen per treballar i, per tant, veure si les poblacions registrades només en un municipi incrementen o disminueixen ja no és una forma de valorar i mesurar la societat. Totes aquestes idees i dades, les vaig escoltar amb gran interès moderant una taula rodona durant el cap de setmana a la colònia Vidal, en el marc de les «IV Jornades sobre colònies industrials», dedicades a la migració, el moviment de persones d'un lloc a un altre. Aquesta mena de pobles petits al voltant d'una fàbrica tèxtil van ser pioners en la recepció de nousvinguts. Tots els que hi van viure ho eren. La colònia Sedó, establerta el 1846, va ser la degana. En un primer moment rebien persones dels pobles del costat i, quan la seva expansió ho va fer insuficient, les onades de nous obrers provenien del sud i del centre de la península. Ara, mostren les dues cares. L'abandó i la ruïna d'una

banda per la resistència d'alguns que hi fan restaurants, centres culturals, museus o alguna indústria. Però res és el que era. Els següents immigrants, el més recents, ja provenen del nord d'Àfrica, d'Amèrica del Sud, d'Europa de l'est i de l'Orient Pròxim (o sigui, d'arreu) i la vida clàssica de colònia ja no existia quan van començar a arribar. Marxo de viatge sovint i sempre ho faig amb bitllet de tornada. No he experimentat mai la sensació de marxar només amb un d'anada. Si, a més, és una migració forçada, la sensació de desemparament i de temor al desconegut deu ser devastadora. Mentre la doctora Cabré captivava l'auditori amb les seves teories i evidències fonamentades amb tota mena de referències acadèmiques, va sorgir la veu autoritzada de dos joves periodistes, en Xavi Rosiñol i la Laia Ros, per fer posar la pell de gallina amb les seves experiències a Idomeni, el camp de refugiats símbol de la vergonya que ningú vol encarar. Un hi va anar amb el

micròfon de Catalunya Ràdio i l'altra amb la seva càmera fotogràfica. «Som a 200 euros de la misèria i la devastació», ens van dir. Hi som a un clic del comandament a distància. Hi són les persones que emigren ara, no tan sols per fugir de la gana com tants han hagut de fer. Són allà escapant de la mort segura perquè la veiem en directe, als informatius, mentre sopem. Però l'empatia ens dura poc perquè quan sortim al carrer podem percebre el rebuig a rebre'ls al nostre barri, al pis del costat. A les fronteres entre dos mons, el primer i tercer, separats amb filferro d'espines, segueixen totes aquelles mirades d'infants mentre han perdut interès informatiu per reiteració dels drames. Però hi són encallats. Tot i això, vàrem aconseguir que la professora es reconciliés amb el gremi dels periodistes. Refractària a les entrevistes i als mitjans, sembla que s'ho va passar d'allò més bé quan em va dir dues coses que em van agradar molt: «escolta noi, quan vulguis hi tornem».

DE L'EUROPA REAL A LA CIRCUMSTANCIAL

PERSPECTIVA

Jaume Farguell i Sitges
PRESIDENT DEL CASAL D'EUROPA AL BERGUEDA

El primer ministre d'Hongria, Viktor Orbán, tot i el fallit resultat del seu referèndum oposant-se a acceptar les quotes de refugiats, per no haver assolit el mínim indispensable del 50% participació, no es dona per vençut i anuncia una immediata reforma constitucional que li permeti desobeir les directrius de la Unió Europea sobre aquesta matèria.

Aquesta pertinaç actitud del govern d'Orbán contrària a l'acolliment de refugiats ja determinà, fa unes setmanes, que Jean Asselborn, ministre d'Exteriors de Luxemburg, amenacés d'expulsar Hongria de la UE, per «violació flagrant dels valors democràtics europeus».

I davant de tot això el lector es deu preguntar què hi fa aquí, acompanyant l'article, la foto feta fa poc al monument dedicat al gran dramaturg anglès William Shakespeare en un cèntric carrer de Bu-

dapest. Igualment podria ser la de la majestàtica estàtua de marbre honorant aquell italià universal que fou Leonardo da Vinci, a la ciutat hongaresa de Pécs. O bé el memorial al gran compositor alemany Richard Wagner, a la ciutat de Kecske-mét.

Aquests exemples i altres que podríem esmentar, ens mostren una Hongria amb notable diferència amb els altres països del nostre continent, com un admirable i insòlit cas d'europisme, on els memorials a les glòries nacionals pròpies no li han fet oblidar els honors que igualment allí mereixen les eminents personalitats d'àmbit europeu.

La paradoxa que suggereix aquest culte monumental europeista d'Hongria en contrast amb la desafiant actitud antieuropea del govern d'Orbán tancant, amb pany i forrellat, l'acolliment a tota persona que fugi de la gran tragèdia mundial d'avui, ens porta inevitablement a reflexionar sobre les dues ben diferenciades acceptacions del concepte Europa.

Una d'elles, la de l'Europa real i transcendent, amb ànima cultural de més de vint-i-cinc segles d'una història que, des del pensament clàssic fins a l'actualitat, passant pel cristianisme i la il·lustració, ha estat capaç de mantenir i superar diversitats fins a progressivament dissenyar una per-

Shakespeare a Budapest

sonalitat supranacional amb objectius comuns i discursos unitaris davant el món. I l'altra, l'Europa circumstancial, la de cada moment històric concret, sigui estable o convuls. Avui especialment trasbalsada pel Brexit, pels agreujats desequilibris econòmics nord-sud, per la sovint radical polarització dreta-esquerra, per l'onada incontenible dels fluxos migratoris i, per damunt de tot, per la inquietant amenaça del radicalisme islàmic. Sense deixar mai de tenir en compte aquest temible risc islamista, no per això hem d'infravalorar aquelles paraules del ministre luxemburguès Asselborn en què

qualificava l'hermetisme d'Orbán de «violació flagrant dels valors democràtics europeus», que són els que han fet possible, al llarg de segles, la progressiva i civilitzada integració de milions d'immigrants provinents d'arreu.

Però és precisament en aquest context historiogràfic europeu que resulta absolutament injustificable que en un país de quasi deu milions d'habitants com és Hongria un govern capriciosament xenòfob es negui a acceptar una quota d'acolliment de refugiats que no arribi a les 1.300 persones que li fixà la Unió Europea.

Que la política de la Unió necessita un profund canvi de rumb resulta inqüestionable. Una Europa capaç de superar i transcendir sempre les seves circumstancials accidentalitats que vinguin del capricis interessats del capital, o de banalitats emocionals dels polítics de torn. Una Europa real, capaç de reconduir el Brexit, d'oblidar Orbán i retrobar-se gradualment amb el llegat dels historiadors i el pensament dels filòsofs.

I d'aquests darrers jo em quedo sempre Edmund Husserl, per al qual Europa és «El directe producte de la filosofia grega, capaç de prioritzar la universalitat de l'esperit crític i la visió teòrica del món, enfront als fets i circumstàncies immediates i als mites del món arcaic».

Visita el
amb
Regió7

M^NAC
MUSEU NACIONAL
D'ART DE CATALUNYA

Disposen d'entrades per visitar el Museu Nacional d'Art de Catalunya. Hi podreu veure les col·leccions residents del museu, d'art romànic, gòtic, renaixement i barroc, el llegat Cambó, art modern, la col·lecció Thyssen-Bornemisza, la de dibuixos, fotografia, numismàtica, gravats i cartells.

LLOC:
Palau Nacional -Parc de Montjuïc

Passeu per les nostres
oficines i obtindreu
**DUES
ENTRADES
GRATUÏTES**
per subscriptor.
(Oferta limitada)